

méritos y las glorias de otros lenguajes españoles, a los que se debe dejar a su vida doméstica. I, efectivament, guanyada la guerra civil per Franco, el ministre Serrano Suárez sentencià a la premsa: la política catalana se ha terminado para siempre y el catalán no volverá a tener carácter oficial.

Suposo que l'actitud d'aquests acadèmics —i d'altres intel·lectuals— és hereva de la d'intel·lectuals anteriors, com Unamuno, convençuts de la superioritat cultural de la llengua espanyola. I segons aquesta tradició es pot arribar a entendre que González Ollé i Gregorio Salvador creguin que com que en català sempre s'ha permès de parlar a l'interior de cada casa, mai no ha arribat a estar-ne prohibit l'ús d'una manera absoluta. I que, per tant, n'ha estat respectat l'ús. Avui dia, però, una ment oberta pot creure encara que una llengua en té prou amb subsistir en l'àmbit familiar? González Ollé dubta sobre la conveniència que al Senat s'usin les llengües pròpies de cada comunitat. El prestigiós *ABC* publicava, sobre aquest fet, un article que, sota el títol de *España, España* presentava el senat com la Torre de Babel actual i recordava, per als desmemoriats, que el Rei —la imatge del qual ocupava tota la portada— és la figura que simbolitza la unitat de l'Estat, que les forces armades tenen la finalitat de garantir...

Si us plau, senyors, si fins i tot Fraga ha parlat en gallec al Senat, com a president de la Xunta. Ell ja ho va dir, com a ministre, el 1964, a Barcelona: *la unidad de la patria no se ve, no puede verse amenazada por el cultivo del idioma vernáculo*. I dient-ho qui ho diu, poden estar tranquils els senyors acadèmics que això és cert.

Punt de mira

Embargament i drets humans

Possiblement no hi ha millor marc per veure les contradiccions de la política exterior dels estats que les relacions internacionals. Aquestes, com és ben sabut, no s'estableixen en els termes d'una igualtat de decisió dels membres de la comunitat internacional, sinó que es desenvolupen al voltant de realitats que marquen les èpoques concretes. Per exemple, durant l'era de la coexistència pacífica, quants governs occidentals eren capaços de qüestionar la política favorable a la implantació de dictadures per part dels Estats Units? Al cap i a la fi, quan era possible esbrinar una ruptura de l'ordre social i econòmic capitalista, la fi justificava els mitjans. Ara que ja no hi ha una alternativa al capitalisme amb prou *look*, ens trobem amb els *marines* que ajuden a reinstaurar a un president elegit democràticament. La democràcia ja no és un perill. Sembla difícil que, emprant aquesta via, es puguin repetir situacions com la del Xile de la Unitat Popular.

Hom pot pensar que la situació internacional ha canviat força i que les potències mundials duen a terme polítiques responsables que s'allunyen de les de dècades no massa llunyanes. Aquesta primera impressió, que sovint impera en els mitjans de comunicació de masses, es va diluint un cop s'aprofundeix en la política internacional de les grans potències, que freqüentment es concreta en les actuacions de la ONU. Vegem la política dels embargaments.

Aquesta és una de les més inhumanes decisions que s'apliquen actualment sobre amplis col·lectius humans. Deixant de banda l'embargament d'armes, la política de tallar les exportacions i les importacions d'un estat amb l'objectiu d'obtenir un resultat polític determinat, significa en la pràctica dur a la misèria a una població civil que, sovint, ja està immersa en un mar de dificultats. L'embargament dóna peu, sovint, a l'enriquiment dels grups socials que comercien amb la misèria de la població.

L'elevada mortalitat de la població iraquí o la prostitució infantil a Cuba són mostres conegudes dels resultats d'aquestes polítiques d'embargament. Què es pot esperar d'uns organismes internacionals que no tan solament tenen dubtes a l'hora d'encarar determinats conflictes, sinó que sovint es creuen —o actuen com si creguessin— que les societats funcionen de manera simplista. Embargament / descontentament / caiguda del dictador és una seqüència que només es pot trobar en unes ments estretes que obliden les persones.

Enric Vicedo i Rius

L'embargament dóna peu, sovint, a l'enriquiment dels grups socials que comercien amb la misèria de la població.